

СВѢТЛИНИЦЪ

Год. IV.

Излиза периодически

1938 г.

Брой 1 лв.

Брой 4.

ОПИТЬ.

Опита е основата на всъка положителна наука. Едва когато се срещнемъ съ фактитъ въ природата едва тогава нашитъ теории и предположения добиватъ така да се каже плътъ и кръвъ и иматъ стойностъ за насъ. Всъки истински ученъ търси доказателства за своитъ догадки въ опита. А самитъ факти отъ своя страна сж тласкали човѣшкия разумъ все по-напредъ и по-напредъ къмъ нови завоевания. Единъ фактъ е подсказалъ другъ и така човѣка благодарение на опита е разгадалъ много и чудни тайни въ свѣта въ който живѣемъ.

Опита изключва всъко съмнение и борва всъка теория, която му противоречи, колкото и красноречива да е тя. Предъ голитъ факти и доказанитъ истини свѣта винаги е ималъ респектъ. Затова и експерименталната наука се радва на толкова голѣмъ напредѣкъ и такава убедителностъ. Нѣкой поклонници на опита отиватъ до тамъ, че го въздигатъ въ култъ и твърдятъ, че всичко, което не може да бжде схванато съ нашитъ петъ сетива т. е. не може да бжде подложено на „обективна“ преценка, не съществува. Да се занимаваме съ подобни нѣща било губене на време и затыпяване на умственитъ способности. Въ случая е визирана религията и вѣрата. Отвлеченитъ понятия съ които тя боравяла, фантастичнитъ постройки на нейната догма били нѣщо недействително понеже нѣмали реална основа въ действителниятъ, осезаемъ свѣтъ. Това схващане

за религията, обаче, е погрѣшно по начало, защото религията и специално християнството върви по пѣтя на опита не по-малко настойчиво отъ най-чистата наука.

Всъка дума на Спасителя е свързана неразривно съ живота, живота който пулсира около насъ. Цѣлото Негово учение не е учение за следъ смъртъта, за мъртвитъ и тѣхното състояние, но за живота въ безбройнитъ негови прояви. Християнството претендира, че човѣшкото щастие зависи отъ спазването на елементарнитъ духовни закони. Словото Божие твърди че чистотата и красотата могатъ да бждатъ схванати и разбрани въ тѣхната сжщностъ само отъ чисти и красиви души. Универсума разкрива само предъ оня своитъ последни тайни, който може да употреби своята вѣра. Христосъ твърди, че Царството Божие е вътре въ насъ т. е. ако ние отърсимъ отъ себе си всичко дребно и недостойно, всичко срещу което се бунтува нашата съвестъ, ако ние потърсимъ заровениятъ въ гърдитъ ни свѣтъ, ние ще откриемъ най-великата реалностъ — ще се срещнемъ съ Бога.

Христосъ не предлага само лично спасение, осмисляне и облагородяване на живота; Неговитъ принципи засѣгатъ изъ основи нашия общественъ строй, нашитъ социални форми, политическитъ и икономически условия всрѣдъ, които живѣемъ. Въ „Отче нашъ“ Той ни учи да се молимъ Божието Царство да дойде на земята, както е и горе на небето. Това е израза на едно дълбоко убеждение, че

Небесното Царство е приложимо на практика, въ свѣта на нашитѣ реалности. Основната грѣшка, която правятъ критикитѣ на християнството, а и самитѣ християни, е че вмѣсто да подложатъ тия принципи на опитъ, тѣ се задоволяватъ само съ теории, разисквания и мисловни постройки. Силата на християнството е въ опита му, а не въ догматиката му. Християнството още не е подложено на пълненъ и всестраненъ опитъ отъ човѣчеството.

Знайно е, че за да бжде даденъ опитъ сполучливъ, трѣбва да бждатъ спазени всички изисквания т. е. пропорции, температура, и пр. и пр. Липсвали единъ отъ тия необходими елементи опита никога не може да бжде сполучливъ. Така е и съ християнството. За да бжде то ефикасно и дейно трѣбва да бжде приложено цѣлостно, а това значи че християнството трѣбва да бжде приложено до край. Не само хубави приказки и теории, не само проповѣди, но едно непрекъснато и сериозно живѣене по неговитѣ принципи. Резултатитѣ, когато това е било сторено сж винаги на лице. Тѣ доказватъ неоспоримо жизненната енергия скрита въ основитѣ на нашата вѣра. Ако не си се опиталъ да бждешъ християнинъ, но истински, поне една седмица, ти нѣмашъ право да критикувашъ религията, защото нѣмашъ опита, фактитѣ, които сж единственната солидна основа на истината. Читателю, опиталъ ли си Христа!

Красота

Въ Копенхагенъ има една църква, която прочутиятъ скулпторъ Торвалдсенъ е украсилъ съ чуднитѣ си статуи. На всѣки стълбъ е поставена фигурата на единъ отъ апостолитѣ изваяна отъ мраморъ. На олтаря е статуята известна подъ названието „благославящиятъ Исусъ“. Въ тая църква дошълъ еднажъ единъ нѣмски ученъ. Отдавна той желяелъ да види тая знаменита църква. Когато застаналъ предъ статуята на Исуса, той билъ доста разочарованъ понеже не видѣлъ това, което очаквалъ, и тя не му се видяла много красива. Той разгледалъ статуята отъ

всички страни, но отъ никжде неможалъ да долови това поразяваще впечатление за което говорѣли толкова много. Тогава къмъ него се приближила една девойка и му казала: „Господине, Вие трѣбва да се приближите до статуята, да коленичите и тогава да я наблюдавате“. Учениятъ послушалъ тоя съветъ и внезапно предъ очитѣ му се разкрила смайващата красота на това майсторско творение. Има една дълбока истина въ тая случка. Ние никога не можемъ да схванемъ Христовата красота, докато само обикаляме около него. Ние трѣбва да се приближимъ, да паднемъ съ смирение на колене предъ Него и тогава ще видимъ необятната и замайваща красота на Неговата любовъ. Ти познавашъ ли тая красота?

Дарове

Легендата разправя за четвъртия мждрецъ, който продалъ имота си и съ получената сума купилъ единъ сапфиръ, единъ рубинъ и единъ бисеръ, като даръ на новородения царъ. Той трѣбвало да спаси единъ човѣкъ отъ явна смъртъ и поради това закъснѣлъ и другаритѣ му тръгнали безъ него да търсятъ царьтъ. Сапфирьтъ той смѣнилъ за една камила и провизии за пжтя презъ пустинята. — Въ Витлеемъ една жена му разказала за бѣгството на Мария и Йосифа и за кръвопролитието на Иродовитѣ войници. Едва казала това и на портата почукали войници и пожелали да убиятъ и нейното дете. Тукъ мждрецьтъ далъ рубиньтъ за да спаси живота на детето. — Години следъ това той чулъ за предстоящото разпѣване на царьтъ, когото той цѣлъ животъ търсилъ. Той билъ готовъ да даде своя бисеръ за да го откупи, но по пжтя далъ бисера си за да откупи едно момиче, което трѣбвало да бжде продадено, като робиня за дълговетѣ на баща си. Така мждреца раздалъ дароветѣ предназначени за царьтъ, на най-обикновенни хора, но въ душата му нѣмало съжаление. Когато ние потърсимъ обикновениятъ човѣкъ и разтворимъ сърдцето си предъ него, тогава най-добре служимъ на Бога.

Лъкарство

Не отдавна се връщаме от църква. На пята ни среща единъ познатъ. Скоро той почна да философствува: „Какво е въ сжщностъ истина, кжде е тя. Хубаво е християнството, което проповѣдватъ, но човѣкъ трѣбва да вземе на вѣра толкова много нѣща.“ „Драги приятелю, оздравѣвали ли сте нѣкога съ помощта на нѣкое лъкарство и на нѣкой лъкаръ?“ „Да, разбира се!“ — „Знаехте ли съставнитѣ части и пропорциитѣ дадени въ рецептата?“ „Не.“ „Бихте ли се съмнявали, че сте оздравѣлъ ако лъкарътъ Ви кажеше че въ лъкарството е имало отрова?“ „Не.“ „Значи за васъ оздравяването е било най-важното въ случая?“ „Да.“ — „Добре, тогава знайте че и съ християнството е сжщото. Ние почваме да вѣрваме и да вършимъ и чакъ тогава ни става ясно че това учение е Божествено.“ Не си ли и ти философъ отъ сжщата класа, драги читателю? Християнството трѣбва да се опита, а не да се критикува.

Плодове

Единъ овощаръ предлага съ количка хубави плодове. Около него идватъ децата и молятъ любезния човѣкъ да имъ даде една ябълка. Той взема една ябълка разрѣзва я на четири и дава на всѣко дете по едно парче съ думитѣ: „Хайде сега, вземайте и не идвайте вече“. Не е така съ Бога. Той иска ние да му кажемъ всичкитѣ наши нужди и не дава само четвъртинката отъ това за което го молимъ а много повече отколкото ние можемъ да искаме или да мислимъ. Опиталъ ли си силата на искренната и сериозна молитва?

Книгата на ангелитѣ

Малката дъщеря на единъ невѣрващъ ученъ не била послушна презъ деньтъ. Бащата намира малката вечеръта облѣна въ сълзи да лежи въ креватчето си. Запитана за причинитѣ, тя отговаря презъ сълзи: „Ангелитѣ сж го записали въ тѣхната книга.“ Следъ малко: „Татко, не може ли да се изтрие съ нѣщо записа-

ното?“ За да успокои детето, бащата отговаря положително. Веднага следва въпроса: „Съ какво!“ Макаръ и невѣрващъ, бащата си спомня за своето детство и повтаря машинално отдавна заучениятъ стихъ: кръвта на Исуса Христа, очиства ни отъ всѣки грѣхъ... Тогава детето моли баща си да коленичи до него и да се моли Исусъ да изтрие писаното въ книгата на ангелитѣ. „Татко, ами ангелитѣ писали ли сж нѣщо за тебе въ тѣхната книга?“ Бащата потвърждава. „Ами Исусъ изтрилъ ли го е?“ Така детската уста поставя сериозния мжжъ предъ тежко изпитание, изминатиятъ пята е подложенъ на основна критика. Кой ще изтрие твоѣ грѣхъ, читателю?

Една героиня

Известниятъ германски писателъ Фрицъ Войке разказва, че още като дете е преживѣлъ страшна мизерия и че билъ „свършилъ“ съ християнството. Като младежъ, той се разболѣлъ тежко и билъ приетъ въ една болница въ гр. Есенъ. Една преданна сестра се грижела за него. Той очаквалъ че тя ще почне да му говори набожни нѣща за да започне той отъ своя страна да я ядосва. Въ нейното лице, обаче, той открилъ личностъ толкова зрѣла и мдра, каквато не билъ срещалъ до сега въ живота си. Тя не говорѣла за християнската вѣра, а живѣяла. Тя била винаги сжщата, винаги силна, тиха и търпелива. „Азъ се борихъ срещу силата, която тая жена излъчваше. Въ нейната близостъ азъ разбрахъ, че има грѣхъ, това което по-рано не ми минаваше презъ умъ. Най-сетне азъ преживѣхъ моя Дамаскъ. Единъ блуденъ синъ намѣри пята къмъ бащината стрѣха“. Нашата сила не е знанието и паритѣ ни, а вѣрата ни. Вѣрата е направила въ свѣта много по-голѣми завоевания отколкото всички свѣтовни пълководци взети наедно.

Абонамента е 12 лева пратете го въ пощенски марки.

Разговоръ

Св. Иеронимъ прекаралъ, споредъ легендата, последнитѣ дни отъ живота си въ една пещера близо до Витлеемъ. Тамъ той все повече и повече размишлявалъ за идването на Христа между насъ. Единъ день той водилъ въ сърдцето си тихъ разговоръ съ Спасителя. Господи за твоя слава искамъ да пѣя докато съмъ живъ. Тогава получилъ въ отговоръ: Не се нуждая отъ твоитѣ пѣсни, защото звездитѣ на зората и всички Божии чада ме хвалятъ. Тогава ще ти дамъ всичко, каквото имамъ. Твоето злато и сребро не ми трѣбва; защото всичко което земята носи е мое. Тогава какво да ти дамъ Спасителю? Дай ми съдцето си! — билъ настойчивиятъ и благъ отговоръ. Какво давашъ ти на Бога въ замѣна на твоео здраве, деца и животъ, които Той ти е подарилъ?

Сега започвамъ...

Епископъ Игнатий, който билъ осъденъ въ 110 г. да бжде хвърленъ на звѣроветѣ на арената въ Римъ, по пътя отъ Азия за Римъ написалъ 7 писма. На четири мѣста той споменава че единствената му грижа сега е чрезъ вѣрность до край да стане Христовъ ученикъ. Така той казва: „Не съмъ ученикъ поради това, че съмъ въ вериги, едва сега, когато отивамъ на смъртъ заради Него азъ почвамъ да ставамъ неговъ ученикъ...“ Не е ли християнството ни много повърхностно и мекушаво, драги читателю! Готови ли сме да жертвуваме нѣкое отъ нашитѣ удобства, заради вѣрата си; съвсемъ да не говоримъ за паритѣ и имота си...

Скромность.

Едно малко момче спечелило благоволенieto на своя господарь. Той искалъ да го възнагради и затова отворилъ едно чекмедже пълно съ златни и сребърни монети и казалъ: „Вземи си една шепка!“ Момчето, което учило скромность отъ майка си, погледнало добрия човѣкъ и казало довѣрчиво: „По-добре ти ми

дай една шепка.“ Въ тия думи то не влагало никаква спекулация или хитрость и все пакъ взело най-доброто решение. Шепата на господаря е много по-голяма отъ детската ржичка. Колко поука има за насъ тукъ. Обикновенно ние бъркаме съ жадность и искаме да сграбимъ въ шепата си свѣтовнитѣ радости и блага, вмѣсто да искаме съ смирение голѣмата, богата и мѣдра десница на Бога да ни ги даде. Колко малко могатъ да дадатъ хората и колко богатъ е Небесния ни Баща! Ти искалъ ли си нѣкога, нѣщо отъ Него и какъ си го искалъ? Искайте и ще ви се даде... казва Исусъ.

Очакване.

„Винаги съмъ се срамувалъ че единъ който билъ чуждъ на християнството е далъ най-дълбокия и най-вѣрния изразъ за смисъла на молитвата. Съвсемъ случайно Нитше казалъ еднажъ че молитвата е едно непрекъснато очакване Богъ да се приближи. Едва ли бихме могли да намѣримъ по-силни и по-сполучливи думи: молитвата е очакване на Божието приближаване. Това ли е въ сжщность нашата молитва? Тоя въпросъ отива много дълбоко...“

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля

10 ч. заранъ — Богослужение съ проповѣдь

11 ч. заранъ — Недѣлно училище

8 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ

8 ч. вечеръ — Молитвено събрание

Входъ свободенъ за всички.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ

Ал. Василевъ 6 — Варна.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна